

Република Србија

УПРАВНИ СУД

Одељење у Нишу

II-1 У.8082/14

Дана: 26.03.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Драганом Ранђеловић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. Из ...,, чији је пуномоћник Славка Којић, адвокат из Темерина, Новосадска 308, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број: 118-00-123/2014-01 од 07.03.2014. године, у предмету престанка радног односа са правом на пензију, у нејавној седници већа, одржаној дана 26.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број: 118-00-123/2014-01 од 07.03.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужилци накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 118-00-123/2014-01 од 07.03.2014. године, одбијена је жалба, тужилце изјављена против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора финансија, људских ресурса и заједничких послова, Управе за људске ресурсе, 06/2 број 118-1-19-6-286/2013 од 31.12.2013. године, којим јој је престао радни однос са ... године, са правом на посебну пензију.

Тужбом поднетом Управном суду дана 10.06.2014. године, тужилца је оспорила законитост решења туженог, из свих законом прописаних разлога. Наводи да је оспорено решење захваћено битним повредама одредба управног поступка, које повреде су од битног утицаја на доношење правилне и законите одлуке, да исто не садржи разлоге о одлучним чињеницама и доказима на основу којих је донета одлука, нити материјално правне пропис. Сматра да је доношењем и применом закључка од 09.12.2013. године, доведена у неравноправан положај у односу на друге запослене у Министарству унутрашњих послова, да јој је ограничена слобода кретања, прекршена је општа забрана дискриминације, па са ових и осталих разлога ближе описаних у тужби, предлаже да Суд, донесе пресуду којом ће поништити оспорено решење, и обавезати туженог да тужилци накнади све трошкове спора.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног

решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је, да је овде тужили као запосленој у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, Координациона управа за Косово и Метохију, престао радни однос са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Ово јер је закључком Владе Републике Србије 05 број 11-10643/2013 од 09.12.2013. године, наложено Министарству унутрашњих послова, да у циљу имплементације Закључка Владе 05 бр.02-3570/2013 од 22.04.2013. године, којим је прихваћен Први споразум о принципима који регулишу нормализацију односа, спроведе организационе промене у циљу регулисања статуса запослених у Министарству унутрашњих послова који живе на територији АП КИМ, односно који са даном доношења закључка имају боравиште на територији АП КИМ. Даље произлази да је у том смислу донет Правилник о изменама Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова стр. пов. 01 број 12319/13-5 од 20.12.2013. године којим је дошло до организационих промена у Координационој управи за Косово и Метохију, те да је Уредбом о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП КИМ 05 број 110-11250/13 од 25.12.2013. године, објављеном у Службеном гласнику РС; бр. 115/2013, прописано да запосленима у МУП-а, чије је место рада на АП КИМ, којима услед организационих промена престане радни однос обезбедиће се право на посебну пензију, као и право на обавезно здравствено осигурање. Имајући у виду наведено, те чињеницу да је овде тужилац на дан 09.12.2013. године живео, односно борао на територији АП КИМ, то је првостепени орган одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења.

Тужени орган је, оспореним решењем одбио жалбу тужиле, изјављену против решења првостепеног органа. Ово уз образложење, да је неспорно утврђено да се о радноправном статусу запослених одлучивало након што је у првостепеном органу дошло до организационих промена које су условиле укидање унутрашњих организационих јединица на одређеној територији, односно укидање радних места и смањење броја извршилаца који су обављали одређене послове. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова којим су извршене промене у унутрашњем уређењу тог Министарства ступио на снагу и почео да се примењује, те да тужени не може да се упушта у оцену законитости општег акта, тужени налази да су одлучне чињенице у вези са поступањем првостепеног органа и решавања радноправног статуса тужиоца која је последица промена у унутрашњем уређењу, потпуно утврђене и у основи образложене. Наводе жалбе да је првостепено решење незаконито због тога што је донето противно императивним одредбама Закона о државним службеницима, односно због тога што при његовом доношењу није испоштована процедура у погледу омогућавања именованој, чије је место рада на територији АП КИМ, да оствари своја права као прекобројни државни службеници који су због организационих промена у Министарству унутрашњих послова остали нераспоређени, да није примењена одредба члана 45. и 46. Посебног колективног уговора за полицијске службенике пре него што је поступљено поступку рационализације, да се одредбом у Уредби о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП-а на територији КИМ, којом је прописано да се право на посебну пензију губи у случају

престанка живота и рада на територији АП КИМ, крши основно људско право и слобода кретања и настањивања зајамачено одредбом члана 39. Устава Републике Србије и Европском конвенцијом за заштиту људских права и слобода као и друга права, да је спорном Уредбом извршена дискриминација запослених у Министарству унутрашњих послова који имају пребивалиште и боравиште на територији АП Косова и Метохије, а у односу на друге запослене код истог послодавца, тужени је оценио неоснованим. Ово уз образложење да се у конкретном случају, ради о остваривању посебног права на посебну врсту социјалног збрињавања оних полицијских службеника који су имали специфичан положај и којима су одлуку о њиховом радноправном статусу, условиле посебне организационе промене које су засноване у посебном пропису, у оцену чије се уставности и законитости тужени, због ненадлежности, не може упуштати.

Оцењујући законитост оспореног решења Управни суд налази да тужила основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на њену штету. Како првостепени, а ни тужени орган у свом решењу, не наводе ни један правни основ престанка радног односа тужиле који прописују важећи Закони који регулишу област радних односа, а будући да се у конкретном случају ради о престанку радног односа запослених у Министарству унутрашњих послова, чији су положај, права, обавезе и одговорности регулисани Законом о полицији, Законом о државним службеницима, Законом о раду, то је према оцени Управног суда дошло до повреде Законом прописаних услова приликом доношења појединачне одлуке о престанку радног односа. Ово тим пре што се првостепеним решењем, утврђује престанак радног односа тужили, са правом на посебну пензију, коју прописује Уредба о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у МУП на територији АП Косово и Метохија 05 број 110-11250/2013 од 25.12.2013 (Сл. гласник РС број 115/2013 од 26.12.2013).

Законом о полицији („Сл. гласни РС“, БР. 101/2005..., 92/2011) је прописано у члану 167. да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службеноику, односно другом запосленом радни однос у Министарству престаје: када се утврди да су подаци о испуњавању услова за пријем у радни однос лажни или када престане да испуњава те услове (члан 10. став 1. тачке 1.- 4), а не може бити премештен на друго радно место-даном утврђења; када се утврди да је поступио супротно одредби чланан 133. тог закона-даном коначности одлуке; када му надлежни орган утврди право на пензију у складу са законом – даном правноснажности решења; када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од шест месеци-даном достављања правноснажне пресуде Министарству. Члан 139. истог закона прописује престанак радног односа са правом на старосну прензију и пре испуњавања општих услова за стицање старосне пензије а у складу са прописима о пензијском и инвалидском осигурању. Чланом 140. прописан је престанак радног односа са правом на инвалидску пензију под условима одређеним тим чланом.

Члан 169. Закона о полицији прописује да на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству приминују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09), је у Глави 11 (Права државних службеника при промени уређења државних органа) у чл. 133. прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или

број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године. Уколико одговарајуће радно место не постоји, прекобројни државни службеник може, уз своју сагласност, бити премештен на ниже радно место које одговара његовој стручној спреми, а ако ни такво радно место не постоји постаје нераспоређен. О нераспоређености државног службеника руководиоца државног органа обавезно доноси посебно решење о нераспоређености, а тек након протекла рока од два месеца од дана настанка нераспоређености радни однос престаје по сили закона, те надлежни орган може донети решење о престанку радног односа, које решење је декларативног карактера. Чланом 138. истог Закона, прописано је да, нераспоређени државни службеник има право на накнаду плате, сва права из радног односа оставарује у државном органу у којем је до тада радио. Радни однос нераспоређеном државном службенику престаје ако у року од два месеца, не буде премештен у други државни орган.

Како се у конкретном случају управни органи позивају само на одговарајуће закључке Владе РС и на Уредбу о условима за остваривање права на посебну пензију запослених у Министарству унутрашњих послова на територији АП Косово и Метохија, која у уводу не садржи пропис Републике Србије, по основу кога је доносилац донео Уредбу, а не примењују одредбе Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, бр. 79/05...104/09) као ни одредбе Закона о полицији, („Службени гласник РС“, бр. 101/05...92/11), којим се као посебним законима, уређују права и дужности државних службеника и намештеника, односно полицијских службеника, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначену битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), према којој образложење решења садржи правне прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а на чију примену, у поступку решавања другостепеног органа по жалби, упућује одредба члана 235. став 1. наведеног закона.

Како је тужила у својој жалби указивала на све напред наведено, а које наводе је тужени оценио неоснованим, Суд налази да тужени орган није правилно одговорио на жалбене наводе тужиле, чиме је учинио битну повреду из члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Суд је овај спор решио без одржавања усмене, јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је, због наведене повреде правила поступка нашао да је оспорени акт незаконит, а што је могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, применом одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлука о трошковима поступка у ставу II диспозитива ове пресуде, донета је на

основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиљи признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, по важећој АТ тарифи, и трошкови на име судске таксе за подношење тужбе у износу од 390,00 динара и одлуку суда у износу од 980,00 динара, применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09), а у укупном износу од 17.870,00 динара, док је у преосталом делу захтев одбио као прекомеран.

Одлука о трошковима поступка у ставу II диспозитива ове пресуде, донета је на основу одредаба члана 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09) и одредаба члана 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14), а које одредбе се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, па су тужиоцу признати трошкови награде адвокату за састав тужбе у тужбом опредељеном износу од 16500,00 динара и трошкови на име судске таксе за подношење тужбе у износу од 390,00 динара и одлуку суда у износу од 980,00 динара, применом тарифног броја 28. став 1. и тарифног броја 29. став 1. тачка 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...31/09), а у укупном износу од 17.870,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 26.03.2015. године, II-1 У 8082/14

Записничар,
Драгана Ранђеловић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ